

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 542/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obce Michal nad Žitavou, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou ADVOKÁT JUDr. PETER TIMKO spol. s r. o., Štefánikova trieda 6, Nitra, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Timko, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 25 CoPr 6/2017-494 z 18. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obce Michal nad Žitavou o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. októbra 2018 doručená sťažnosť obce Michal nad Žitavou (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 25 CoPr 6/2017-494 z 18. júla 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (v postavení žalobcu) bola stranou súdneho sporu vedeného na Okresnom súde Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“)

pod sp. zn. 4 Cpr 2/2015, kde sa domáhala proti žalovanej [REDAKOVANÉ] vrátenia časti platu ňou prijatého v súvislosti s výkonom funkcie starostky. Okresný súd rozsudkom č. k. 4 Cpr 2/2015-451 z 20. marca 2017 čiastočne (v rozsahu sumy 4 851,53 eur s prísl.) vyhovel žalobe a vo zvyšku ju zamietol. Krajský súd napadnutým rozsudkom zmenil prvoinštančný rozsudok v odvolaní napadnutej časti tak, že vo veci samej žalobu sťažovateľky zamietol.

3. Podľa sťažovateľky výkladový prístup krajského súdu ako súdu odvolacieho sa opiera výlučne o gramatický výklad aplikovaných právnych noriem, ktorý prednáša ako jediný správny. Ak je spor vo výklade platového zákona, treba podľa sťažovateľky uplatniť opatrný a zdržanlivý prístup a z právnej opatrnosti nasmerovať výklad vždy k takému riešeniu, ktoré ochraňuje verejný záujem. Tým je podľa sťažovateľky hospodárnosť nakladania s peniazmi obecného rozpočtu. Odvolací súd podľa názoru sťažovateľky zlyhal, keď vložil všetky nádeje v spravodlivosť len do gramatického výkladu.

3.1 Sťažovateľka ďalej uvádza, že krajský súd sa ani len v zmienke nevyrovnal s jej argumentáciou, ktorú uvádzala pred súdmi. Takýto postoj odvolacieho súdu je podľa sťažovateľky svojvoľný a ústavne neudržateľný. Uvedený právny aspekt je totiž podľa mienky sťažovateľky natoľko významný, že mal význam pre meritum veci a záviselo od neho vyhovieť žalobe vo veci samej. Ak sa totiž prijme záver, že uznesenie, ktoré bolo predmetom žaloby, je postihnuté vadou absolútnej neplatnosti, potom celkom istotne žaloba sťažovateľky musela právne obstáť.

4. Sťažovateľka navrhla vydať tento nález:

„Rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 18.7.2018 č.k. 25CoPr/6/2017-494 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 18.7.2018 č.k. 25CoPr/6/2017-494 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

Krajský súd v Nitre je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 325,42 € do rúk právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

6. Ústavný súd vlastnou činnosťou (dopytom na okresnom súde) zistil, že sťažovateľka podala 25. októbra 2018 proti napadnutému rozsudku krajského súdu prostredníctvom okresného súdu dovolanie, ktoré po vykonaní úkonov súdu prvej inštancie v dovolacom konaní bude spolu so spisom predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky [ďalej len „najvyšší súd“ (t. j. o dovolaní dosiaľ rozhodnuté nebolo)].

6.1 Bez potreby bližších doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľky alebo citovania právnych záverov krajského súdu uvedených v napadnutom rozsudku je potrebné konštatovať, že sťažnosť nie je prípustná.

6.2 Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základných práv a slobôd poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a ústavný súd až subsidiárne.

6.3 Princíp subsidiarity nás učí, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

6.4 Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

6.5 Sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie. O dovolaní v jej veci bude rozhodovať najvyšší súd.

6.6 V zmysle už popísaných východísk možno hodnotiť, že právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje sťažovateľke účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd, ktorý sťažovateľka využila (t. j. podala dovolanie). Inak povedané, v tejto chvíli sa sťažnosť podaná ústavnému súdu javí byť predčasne podaná, keďže existuje iný orgán verejnej moci (najvyšší súd) oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľky.

6.7 Ústavný súd uzatvára, že prijatím sťažnosti na ďalšie konanie by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobovateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len obtiažne odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu.

6.8 Reflektujúc prezentované závery, ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

6.9 Ako *addendum* ústavný súd zdôrazňuje právny názor, ktorý opakovane vo svojej judikatúre vyslovil (akcentujúc pritom závery rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci *Zvolský a Zvolská v. Česká republika*, sťažnosť č. 46129/99, najmä jeho body 51, 53, 54), a síce, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľke (v prípade opätovného obrátenia sa na ústavný súd) lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (t. j. napadnutému rozsudku) krajského súdu (porov. napr. III. ÚS 114/2010, I. ÚS 165/2010).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018